

Frankrig har en meget gammel jagtkultur, der er stærkt forankret i landbefolkningen. Med over 1,2 mio. jægere er Frankrig et stort jagtland. Her samles ung og gammel, fattig og rig omkring mange forskellige jagtformer, men den mest særprægede af dem alle er, hvad vi herhjemme kender som parforcejagt.

Af Ragnar R. Jørgensen

Kongernes jagt

Jagten varede lige under fire timer, og rytterne red lige over 40 km. De fleste skiftede hest en gang undervejs, fire ryttere faldt af, et par hunde blev først fundet næste dag, og det hele begyndte med en hornblæsende Skt. Hubertus-gudstjeneste i landsbyen Saint-Jean-aux-Bois. Forvirret? Vi har såmænd blot været på parforcejagt i kongeskoven ved Compiègne nordøst for Paris.

Parforcelandskabet er at finde mange steder i Europa, men området ved Compiègne nordøst for Paris er sandsynligvis verdens ældste og ikke mindst de gamle franske kongers og kejseres foretrukne jagtrevir.

Den første kongelige residens blev bygget allerede i 1374 under Charles V. Solkongen Louis XIV opholdt sig i Compiègne ikke færre end 75 gange i løbet af sin regeringstid og anlagde det stjerneformede vejnet, hvilket er en ufravigelig betingelse for, at man kan holde en parforcejagt.

Skoven blev delt op i trekanter, ved at man trak et stjerneformet vejnet ud fra

en håndfuld steder i skoven. Disse veje blev forbundet med tværgående veje, således at vejnettet til sidst lignede et stort spindelvæv.

På denne måde kan vejene overvåges, og man kan se, hvor vildtet og hundekoblet forlader et skovparti for at løbe ind i det næste. Den nutidige franske udgave af parforcejagten kaldes for vènerie, hvor der kort fortalt jages fra hesteryg med hundekobbel.

Den franske parforcejagt

Jeg blev inviteret til Compiègne af familien Drach, der i tre generationer har ledet parforcejagt. Faderen, Alain Drach,

har en jagt på 14.000 hektar i den gamle kongeskov i Compiègne, hvor man udelukkende går efter kronvildt.

Under jagtformen vènerie kan der nemlig jages fem vildtarter: kronvildt, råvildt, vildsvin, ræv og hare – harejagten foregår dog til fods. Hundekoblerne er specialiserede til at jage en specifik art, og racen udvælges derefter.

Brug af mobiltelefoner er strengt forbudt, medmindre der er tale om en ulykke. I stedet sker kommunikationen mellem rytterne udelukkende ved hornblæsning, og der er således en lang række signaler for at dække over enhver tænkelig jagsituation. F.eks. kan man

Skt. Hubertus-gudstjeneste, hvor jagtherren, Alain Drach, ifølge traditionen har en af sine bedste hunde med i kirken.

I Drachs hundekobbel er der tre racer, nemlig français tricolore, English foxhound og anglo-français tricolore – samt et par bastarder.

Ved ethvert vejkryds i parforceskoven ved Compiègne finder man høje vejskilte til brug under parforcejagt. Napoleon III satte et lille rødt mærke på dem alle, der viste retningen tilbage til Château de Compiègne, således at hans ofte vildfærne hustru, Eugénie, kunne finde hjem.

blæse, at ”hundene har fært af det forkerte dyr”, eller at ”man har krydset en jernbane.”

Hornene er af en betragtelig størrelse og bæres fra skulderen og tværs ned over brystet under hele jagten. De er dog lavet af tyndt metal, for at man skal kunne holde ud at ride med dem en hel dag. De får derfor nemt nogle buler, og under jagten kørte vi også forbi en rytter, der til fods førte sin hest og et horn, der var komplet fladmast. Jagten er nemlig langt fra ufarlig, og på denne jagt brækkede en rytter desværre begge håndled.

Skt. Hubertus-jagt

Dagens jagt begyndte med en Skt. Hubertus-gudstjeneste, hvor hornblæserne og de uniformerede ryttere på smukkeste vis kom gående ind i kirken under fuld fanfare. Efter en times tid i kirken blev hunde og heste gjort klar, mens alle fik lidt mundgodt. Efter yderligere en times tid sad rytterne op og gjorde sig klar til at ride ud ad den lille, middelalderlige byport.

Vi andre satte os op i bilerne og kørte derudad til et sted, hvor chaufføren mente, at vi måske ville have held med at se begyndelsen af jagten, men forgæves. Vi fik fortalt, at koblet havde fået fært af en passende hjort og var løbet i den modsatte retning af, hvor vi stod. Vi satte os op i bilerne igen, og på denne måde fulgte vi jagten i ca. to timer. Flere gange undervejs så vi grupper af ryttere og måske et par hunde, men aldrig hovedfeltet.

Hjortene søger tilbage

Efter omkring 2,5 time tabte hundekoblet fært af hjorten, og jagten gik i stå. En gruppe ryttere havde fulgt nogle hunde, der havde fået fært af et vildsvin, og derved var rytterne også blevet delt. Dertil havde hoveddelen af koblet mistet fært af hjorten. Som tilskuere syntes forvirringen total, og både ryttere og tilskuere samledes i en lille dal. Her blev der lagt råd blandt jægerne for at finde frem til, hvordan jagten kunne genoptages. Alt i alt tog det næsten en halv time, inden den blev genoptaget.

I en sådan situation betyder hundenes talent og erfaring mest, da man vil se nøje på, hvilke hunde der gjorde hvad og hvornår. Det var nemlig nogle af de mindst erfarne hunde, der havde valgt at følge grisen, og Alain Drach valgte derfor at tage koblet tilbage til der, hvor de havde tabt fært af hjorten.

Pladsen var meget tæt på, hvor koblet oprindeligt var stødt på hjorten, hvilket var et godt tegn. Hjortene søger nemlig ofte tilbage til kendte omgivelser, og det ses ofte, at de går tilbage langs deres egne spor. Antageligvis for at forvirre hundene.

Op til otte timers jagt

Dette gav øjeblikkelig resultat, og mens vi ventede ved en lille gård i skoven, stødt koblet på hjorten, og jagten kunne genoptages. Der gik dog ikke mange minutter, før hjorten blev stillet på en vej kun et halvt hundrede meter fra, hvor vi stod. Mens jeg løb hen mod den angivne plads, hørte jeg et skud, og jeg vidste, at

Det er et smukt syn at følge rytterne gennem efterårsskoven. Venerie-jagt kan også foregå uden parforcevejsystemet, men får da en meget anderledes karakter.

der var 'givet fangst'. Da jeg kom ud på vejen, stod der biler i kø i begge vejbaner – de fleste var almindelige bilister – og mellem dem løb hundene. Rytterne var alle på vej bort langs vejkanterne, mens hjælpere prøvede at få hundene væk fra vejen. Hjorten, en ulige 10-ender, lå forendt et stenkast fra vejen.

Denne dag var vejret smukt, og farten stærk, hvilket dog ikke nødvendigvis går hånd i hånd. En af de mange udfordringer er nemlig at finde farten fra den rigtige hjort, og er vejret ikke til det, kan det blive meget svært. Ca. 75 pct. af alle jagter ender med, at en hjort bliver forendt, men det kan tage op til otte timer. Der jages næsten hver onsdag og lørdag i jagtsæsonen, som varer fra september til marts.

Mangfoldighed af tilskuere

I alt deltog godt 60 ryttere og 51 hunde i parforcejagten. De blev fulgt af tre hestetransporter, et halvt hundrede biler, et halvt dusin motorcykler og et par dusin cyklister på mountainbikes. I alt fulgte omkring 250 mennesker jagten, og jævnligt stod cyklister, bilister, ryttere og hunde i en stor pærevælling ved et af de mange vejskel i skoven.

Det var utrolig hyggeligt, og der blev budt på vand, pølser, brød osv. på kryds og tværs. Det var også dejligt at se, hvor mange børn og unge der var blandt tilskuerne. Den store mangfoldighed af tilskuere vidner om en stor interesse for jagten blandt de lokale, og trods variationen i både befordring og påklædning værdsætter jægerne den flotte opbakning.

Fra enevælde til folkefest

Parforcejagten udbredelse fulgte enevælden hen over Europa gennem de konger og fyrster, der havde den fornødne magt og midler til at udforme landskabet til denne ressourcekrævende jagtform. Parforcejag-

ten blev højeste mode i løbet af anden halvdel af 1600-tallet, men få steder fik det så omfattende en betydning som i Nordsjælland.

Christian 5. havde som kronprins besøgt Ludvig XIV i Frankrig og dér fået kendskab til den moderne jagtform, som skulle gå i blodet på ham. Som konge forvandlede han hele Nordsjælland til et stort parforceevir, og det karakteristiske landskab er fortsat at finde fra Gribskov og ned til Dyrehaven.

Parforcejagten skulle skam også blive kongens død, da han i 1698 blev såret af en kronhjort under en jagt i Dyrehaven. Skaden var en stærkt medvirkende årsag til, at han døde året efter, og denne kronhjorts gevir hænger fortsat den dag i dag på Rosenborg Slot.

Parforcelandskabet i Nordsjælland er i 2015 blevet optaget på UNESCO's liste over verdens kulturarv.

*For mere information om parforcejagt:
Danmark: www.jagtogskov.dk
Frankrig: www.venerie.org*

Fjerde generation Drach gør sig klar til at deltage i dagens parforcejagt. Tøjet og detaljer som vesteknap og slipsenåle er med til at vise både tilhørsforhold og rang.

VERDENS RENESTE KAVIAR

- er økologisk og opdrættet med fokus på dyrevelfærd

www.caviarclub.dk

Forhandles hos: Les Terroirs du Vin, Sølvgade 94, 1307 København K, Tlf. 33 32 47 85